

Arrest

nr. 179 642 van 16 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige zoon X, op 10 december 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat V. NEERINCKX en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 mei 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 10 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 1 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van #AVRDATA# bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 10.07.2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor Loshaj, Dranafil. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 29.08.2014 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Albanië.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partijen hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen *iuncto* artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen lichten hun eerste middel toe als volgt:

“9.

De verschillende medische attesten en ook de arts-attaché in het advies waarop de bestreden beslissing gesteund is, attesteren dat verzoeker 3 à 4 keer per week over nierdialyse dient te kunnen beschikken.

Meer, de arts-attaché geeft in zijn advies uitdrukkelijk aan dat voor zijn vertrek een afspraak moet worden gemaakt om zeker te zijn dat hij onmiddellijk toegang heeft tot dialyse, (sic!)

De arts-attaché erkent aldus uitdrukkelijk de onzekerheid nopens de mogelijkheid van onmiddellijke behandeling.

Deze zekerheid nopens behandeling is essentieel en van levensbelang, aangezien niet-behandeling op korte termijn leidt tot overlijden. (cfr. de verschillende medische attesten)

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er met dit gegeven rekening is gehouden; zo blijkt niet uit de bestreden beslissing of er een afspraak werd gemaakt of een medisch doorverwijsverslag voorligt om zeker te zijn dat hij onmiddellijk toegang heeft tot dialyse.

De bestreden beslissing is derhalve niet afdoende gemotiveerd.

Terzake kan per analogiam worden verwezen naar het arrest van uw Raad dd. 16 november 2011 (RvV 77 152) waarin, om vrijwel identieke redenen, tot vernietiging werd beslist. (stuk 6.2.).”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. RvS 7 december 2001, nr. 101.624, RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de uiteenzetting van hun middel geven de verzoekende partijen aan dat de door hen voorgelegde medische attesten alsook de ambtenaar-geneesheer in zijn advies attesteert dat de eerste verzoekende partij drie à vier keer per week over nierdialyse dient te kunnen beschikken, dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies uitdrukkelijk stelt dat voor haar vertrek een afspraak moet gemaakt worden om zeker te zijn dat zij onmiddellijk toegang heeft tot dialyse, dat de ambtenaar-geneesheer aldus uitdrukkelijk de onzekerheid nopens de mogelijkheid van onmiddellijke behandeling erkent, dat de zekerheid nopens de behandeling essentieel en van levensbelang is aangezien de verschillende medische verslagen attesteren dat niet-behandeling op korte termijn kan leiden tot overlijden. De verzoekende partijen betogen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met dit gegeven rekening is gehouden, dat onder meer niet blijkt of een afspraak werd gemaakt of een medisch doorverwijsverslag voorligt om zeker te zijn dat de eerste verzoekende partij onmiddellijk toegang heeft tot dialyse, dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

De verzoekende partijen kunnen gevolgd worden. Uit de bestreden beslissing en het bijgevoegd medisch advies, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, blijkt dat er niet betwist wordt dat de eerste verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico kan inhouden voor haar leven als deze niet adequaat behandeld wordt. Er wordt immers aangegeven dat de eerste verzoekende partij lijdt aan een chronische terminale nierinsufficiëntie waarbij nierdialyse noodzakelijk is.

Uit de door de verzoekende partijen voorgelegde medische getuigschriften, die in ogenschouw werden genomen door de ambtenaar-geneesheer, zo blijkt uit het advies van 29 augustus 2014, blijkt dat niet-behandeling met dialyse kan leiden tot overlijden. Deze vaststelling wordt in het voormelde medische advies niet betwist. Integendeel wordt er in het medisch advies op gewezen dat de eerste verzoekende partij kan reizen, doch dat voor haar vertrek een afspraak gemaakt moet worden in haar herkomstland om zeker te zijn dat zij onmiddellijk toegang heeft tot dialyse.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt voorts dat alle nodige medicatie beschikbaar is alsook chronische dialyse. De ambtenaar-geneesheer heeft ook op een algemene wijze de

toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen onderzocht en komt tot de bevinding dat de benodigde medische behandeling beschikbaar is in Albanië.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt aldus dat uit medisch standpunt kan besloten worden dat de nierinsufficiëntie, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de behandeling beschikbaar is in Albanië, dat er dan ook geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland, waarbij dient opgemerkt te worden dat uit het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer evenzeer blijkt dat de eerste verzoekende partij kan reizen doch dat wel voor haar vertrek een afspraak gemaakt moet worden in haar herkomstland om zeker te zijn dat zij onmiddellijk toegang heeft tot dialyse.

Uit de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij is nagegaan of de eerste verzoekende partij bij haar aankomst in het herkomstland onmiddellijk zal kunnen worden behandeld voor haar aandoening of dat er desbetreffend een afspraak werd gemaakt, terwijl de ambtenaar-geneesheer in zijn advies toch wel wijst op het belang hiervan.

Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd.

Het feit dat de ambtenaar-geneesheer niet uitdrukkelijk de onzekerheid bevestigt nopens de mogelijkheid tot onmiddellijke behandeling doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de ambtenaar-geneesheer er op wijst dat voor het vertrek van de eerste verzoekende partij een afspraak gemaakt 'moet' worden in haar herkomstland om zeker te zijn dat zij onmiddellijk toegang heeft tot dialyse en noch uit de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij is nagegaan of de eerste verzoekende partij bij haar aankomst in het herkomstland onmiddellijk zal kunnen worden behandeld voor haar aandoening of dat er desbetreffend een afspraak werd gemaakt.

Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat haar geen bepaling bekend is die haar in dergelijke omstandigheden verplicht om een afspraak te maken of een medisch doorwijsverslag te regelen voor de verzoekende partij, gaat zij er eveneens aan voorbij dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies zelf aangeeft dat voor het vertrek van de eerste verzoekende partij een afspraak gemaakt 'moet' worden in haar herkomstland om zeker te zijn dat zij onmiddellijk toegang heeft tot dialyse. Uit de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier, blijkt waarom de verwerende partij van mening is dat een dergelijke afspraak, in tegenstelling tot wat de ambtenaar-geneesheer adviseert, niet moet gemaakt worden.

Ook toont de verwerende partij met te verwijzen naar de motieven dat het de betrokkenen vrij staat om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis - waaruit bovendien niet blijkt dat de voormelde organisatie zou ingestaan hebben of zou kunnen instaan voor het garanderen van het onmiddellijk verkrijgen van de noodzakelijke medische hulp -, niet aan dat de verwerende partij is nagegaan of de eerste verzoekende partij bij haar aankomst in het herkomstland onmiddellijk zal kunnen worden behandeld voor haar aandoening of dat er desbetreffend een afspraak werd gemaakt, terwijl de ambtenaar-geneesheer in zijn advies toch wel wijst op het belang hiervan.

Ten slotte gaat de verwerende partij er in haar nota met opmerkingen, met de verwijzing naar rechtspraak van de Raad waaruit blijkt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen verplichting inhoudt om gedetailleerde inlichtingen te verschaffen over waar, door wie en hoe de verzoekende partij behandeld zal worden bij terugkeer naar haar land van herkomst, dat enkel de beschikbaarheid en toegankelijkheid dient te worden onderzocht, dat niet moet gegarandeerd worden dat de adequate behandeling in het land van herkomst even kwaliteitsvol of in dezelfde mate beschikbaar en toegankelijk is als in België, aan voorbij dat de ambtenaar-geneesheer er *in casu* zelf op gewezen heeft dat voor het vertrek van de verzoekende partij een afspraak gemaakt moet worden in haar herkomstland om zeker te zijn dat zij onmiddellijk toegang heeft tot dialyse. Aldus is de ambtenaar-geneesheer in haar beoordeling van een reëel risico in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van mening dat er zekerheid dient te bestaan over de onmiddellijke toegang tot dialyse voor de eerste verzoekende partij.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt weerhouden.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER